

Mùa Xuân Năm Ấy

Chuyện Phiếm

Muốn cho “Tết” còn mãi trong tôi và con cháu tôi, chúng tôi năm nào cũng tung bừng đón Tết.

Gia đình tôi chuẩn bị từ ngày 20 tháng Chạp. Trước nhất tôi phải mua hai chậu cúc vàng, mua gạo nếp, thịt, đậu xanh, lá chuối để gói bánh chưng. Vợ tôi thì chuẩn bị mâm ngũ quả, dưa hấu, bao lì xì, thịt nấu đông v. v..

Mấy đứa nhỏ thì kết bông mai (thật ra túi nhỏ chưa hề thấy bông Mai, nhưng nghe tôi diễn tả và làm mẫu bông cho chúng coi, chúng thấy đẹp nên học kết bông trang trí cho ngày Tết).

Nhà cửa được lau chùi sạch sẽ, nhất là màn sáo được tháo xuống đem ra tiệm giặt ủi. Cũng nhân tiện kêu thợ tới xịt trừ: dán muỗi, mối, mọt luôn.

Đặc biệt nhất là vợ tôi theo dõi sát các mục quảng cáo, căn me mấy ngày cuối năm, shopping mở cửa “Sale” để mua cho mỗi người một bộ đồ mới.

Năm nay tình hình đón Tết có vẻ khác mọi năm, ngoài những vật dụng và thức ăn, thức uống, vợ tôi mang về một cái tent to tổ chảng. Hỏi ra vợ tôi trả lời: “Anh này, thật già rồi nên hay quên. Năm nay Tết nhằm ngày sinh nhật thứ 21 của hai cô Út con mình và hai cậu cháu đích tôn, nên em muốn làm tiệc đãi mấy người quen và bạn bè tụ tập nó, vì vậy em phải mua cái tấm tent này về căng ra phía sau, mới đủ chỗ ngồi..

Thật sự tôi quên mất. Ngày mừng Một Tết là ngày sinh nhật của các con và các cháu tôi. Cái ngày trọng đại ghi dấu trong tôi những chuyện cười ra nước mắt 21 năm về trước. Cái ngày mỗi lần nghĩ tới, là tôi không thể nín cười được..

Tôi dắt vợ, dắt con vượt biên. Trong lúc taxi (ghe nhỏ) mang người ra “cá lớn” ghe lớn, tôi bị lạc mất vợ. Kết quả hai bố con tôi tới bến bờ tự do, còn bà vợ tôi trở về với gia đình, sau khi đếm 3 tháng lịch trong nhà giam Rạch Sỏi.

Bố con tôi được Úc nhân định cư. Xứ Úc đón nhận bố con tôi một cách thân tình.

Sau mấy tháng học Anh Văn, tôi kiếm được việc làm, con gái tôi cũng xin được việc làm bán thời trong tiệm thuốc tây. Bố con tôi lo thủ tục làm bảo lãnh “mẹ nó”.

Khi cô con gái tôi vừa tròn 20 thì nó đi lấy chồng.

Gia đình chúng tôi vẫn sống với nhau trong căn nhà 3 phòng ngủ. Cũng cuối năm đó thì “mẹ nó” qua đoàn tụ.. làm lại cuộc đời...yêu đương...

Cái trớ trêu là khi vợ tôi báo tin có thai, thì cô con gái của tôi cũng báo tin có bầu. Thật là:

“Mẹ ơi con đã có bầu,
Con ơi mẹ cũng đang rầu như con”

Từ lúc ấy bụng vợ tôi lớn dần, thì bụng con gái tôi cũng tăng kích thước. Hai mẹ con họ ra vô trước mặt tôi và thẳng rể, làm tôi thấy nhột. Nhiều lúc ngồi bên nhau, tay tôi phản ứng lấy ngón tay khều thẳng rể.

Thằng rể biết ý thông truyền sự cảm nhận bằng cách bóp đùi tôi, cả hai chúng tôi nhìn nhau mỉm cười ý nhị.

Từ lúc hai người đàn bà trong nhà tôi đều có bầu, không khí gia đình tôi hình như thay đổi.

Thay đổi đầu tiên là tôi phải sửa lại cái cửa đi vào phòng bếp và phòng ăn.

Lý do căn nhà chúng tôi mua là căn nhà xưa, nhiều năm tuổi. Cái bếp nhỏ và lối vô chật hẹp.

Mỗi lần mẹ con nó ra vô gặp nhau tại cửa là xảy ra cái cảnh “ùn tắc giao thông”, mẹ nhường con, con nhường mẹ.

Nhìn hai mẹ con ra vô cà dợt mà thấy tội nghiệp. Tôi sửa cửa lớn ra 8 tầng 2 cho đúng tiêu chuẩn phong thủy. Ngày tháng qua dần bụng hai mẹ con lớn ra, cửa 0.82m hình như không đủ rộng.

Hôm đi siêu âm, bác sĩ cho biết vợ tôi có bầu sinh đôi. Tin sét đánh làm tôi lạng người.

Vừa về đến nhà gặp ngay thằng rể đang ngồi trong phòng khách, mặt méo xệch. Tôi hỏi có chuyện gì mà rầu vậy? Nó trả lời: “Vợ con có bầu sinh đôi!”. Tôi hoảng hồn: “Nó có bầu sanh đôi”. Nói rồi tôi nằm vật xuống bên cạnh nó.

Tôi bị bệnh suyễn. Những lúc như vậy, thì bệnh suyễn phản ứng cấp kỳ. Tôi thở không nổi, tay chỉ về phía tủ thuốc, miệng lắp bắp: “Ventolin..”. Thằng rể hiểu ý chạy lấy hũ Ventolin cho tôi. Nó giúp tôi xịt vào cổ họng, vuốt lưng cho tôi như thể làm cho cái nghẹn đi xuống.

Tôi thở trở lại bình thường, nhìn thằng con rể, miệng thì thào: “Má con cũng có bầu sinh đôi..”.

Khi biết cả hai mẹ con đều có bầu sinh đôi tôi nói với con rể: “Có lẽ bố con mình phải sửa cái cửa lại cho lớn hơn con à”. Rể tôi đồng ý, thế là hai chúng tôi lại hi hục nói cửa, kỳ này tôi làm cửa 1.820m, phía trên cong tròn (Arch Way) cho đẹp. Nhìn cái cửa mới, thằng rể phát

biểu: “Giờ mà có bầu triple cũng không sao!” Tôi hoảng sợ: “Thôi con à! Hai đứa đã muốn chết rồi, mà con còn nói ba!” thì bỏ mẹ...

Nhà đã nhỏ, những chuẩn bị cho con cháu tôi, cái gì cũng tăng lên cấp số 4. Giường em bé hai cái, loại double, xe đẩy em bé loại twin, sữa chai 8 chai. Tã em bé một garage đầy nhóc. Ấm nước, bình thủy, quần áo, chăn mền cái gì cũng mua với số lượng khổng lồ.

Ngắm nghía một núi đồ chất chứa trong nhà, tôi nhìn lên ảnh Chúa: “Lạy Chúa, con chỉ cầu xin Chúa cho con hôm nay dùng đủ thôi, mà Chúa cho con nhiều quá vậy, làm sao con chăm sóc nổi”.

Bụng vợ tôi càng ngày càng to, dáng đi của vợ tôi càng ngày càng bệ vệ, nằng đi sao mà vất vả quá. Nhìn vợ tôi, thấy tội quá. Tôi cầu xin, nếu có thể “Xin Chúa cho con mang đỡ một đứa”.

Vợ tôi bị sửa tướng, con gái tôi cũng thay đổi kiểu đi. Hai mẹ con đi tới đi lui trông giống như phim trình diễn thời trang quay chậm, cả hai không thốt tha, liễu yếu đào tơ nữa, mà chậm chạp hùng hồn, hiên ngang khí phách.

Mỗi lần hai mẹ con gặp nhau, y như những đứa con trong bụng gặp nhau trước, chỉ thiếu điều chúng chưa thể đưa tay ra bắt tay nhau. Nhìn họ, mặt thì hồng hào láng bóng. Mấy cái mụn trứng cá vẫn nổi lên trên khuôn mặt khả ái của vợ tôi vào cuối tháng, giờ đây biến mất, nhường chỗ cho làn da tươi trẻ, vô cùng đáng yêu..

Buổi sáng tôi có lệ ngồi uống cà phê ngoài ở hiên phía sau nhà. Vừa đặt ly cà phê xuống bàn thì con Mino (tên con chó) chạy đến rúc đầu vào chân tôi. Tôi cúi xuống ôm con chó lên, nó dầy nẩy không chịu, khác như mọi khi. Tôi thả nó xuống và quan sát. Tôi phát hiện ra một chuyện rất quan trọng: “Con Mino cũng có bầu”. Chuyện con chó có bầu không làm tôi sửng sốt, có lẽ danh từ “có bầu” thành quen thuộc với tôi chăng. Tôi chỉ vuốt ve con chó và nói “Mino ngoan nhé”. Hình như hiểu chuyện, nên nó liếm chân tôi rồi chạy vào góc hè nằm nghỉ. Tôi đem chuyện Mino có bầu nói cho vợ nghe, vợ tôi mỉm cười nói: “Vậy là nhà ta có đại lợi, đại phúc năm nay rồi”. Còn tôi lại thêm một bận rộn mới: “Lo ỏ cho chó đẻ”

Bác sĩ cho chúng tôi biết, vợ tôi có thai hai đứa là con gái. Còn con gái tôi ngược lại, có bầu hai đứa là con trai. Nghe tin chúng tôi mừng lắm, vì nghe nói, nếu hai đứa Twin, một trai một gái thì khó nuôi, đứa con gái sinh ra lớn lên có tính tình giống như con trai, còn đứa trai thì yếu đuối như con gái..

Có nhiều khi người ta phải cách ly hai đứa, mới hy vọng chúng sống sót. Có nhiều hủ tục kỳ cục, sau khi được sinh ra, người ta làm đám cưới cho chúng vì cho rằng

chúng là một cặp vợ chồng đầu thai trở lại..trong film “The Shocking Asians”

Chúng tôi chuẩn bị tất cả cho ngày họ “nở nhụy khai hoa”. Tôi 30 chưa kịp đón Giao Thừa thì vợ tôi đau bụng, tôi sẵn sàng mọi thứ để đưa nàng đi nhà thương. Nhưng khi nàng vào an toàn trong xe, thì xe đề máy không nổ. Chiếc xe không tuân lệnh tôi, nó cứ rên chứ không khởi động. Vợ tôi đau bụng quá, tôi đành lấy xe của con rể tôi, đưa vợ vô nhà thương. Vợ tôi tới được nhà thương an toàn, chúng tôi làm thủ tục nhập viện, đang lúc ngồi với vợ trong phòng Emergency, thì Mobilephone của tôi reo, đầu giây kia là thằng rể hốt hoảng gọi: “Ba đưa xe về gấp, vợ con đang đau bụng”. Tôi luống cuống kiểm kê y tá, nhờ chăm sóc vợ tôi. Còn tôi chạy ra Car Park. Khi ra đến Car Park tôi không thấy xe đâu. Tôi tìm khắp nơi. Chiếc xe đã chấp cánh bay xa. Chiếc xe đã bị ai lấy đi. Điện thoại lại reo, thằng rể hối thúc. Tôi luống cuống nói lớn: “Hồi nãy ba đậu xe ở Car Park nhưng giờ không thấy xe nữa, coi chừng xe mình bị ăn cắp rồi”. Nếu vợ con đau bụng quá, thì kêu xe Ambulance chở ngay đi, Ba phải đi tìm xe..

20 phút trôi qua, rể tôi gọi tới báo tin, nó đã đưa vợ nó vào bệnh viện rồi và hỏi tôi thấy xe chưa? Tôi cho nó biết chưa thấy xe. Rể tôi đề nghị gọi báo Police ngay, để đề phòng kẻ xấu lấy xe làm bậy.

Tôi trở vào với vợ và nói cho vợ tôi chuyện mất xe và chuyện cô con gái đã được mang tới nhà thương sinh. Vợ tôi nghe vậy mới hỏi: “Anh có nhớ Parking ở tầng lầu thứ mấy không?

Đúng rồi tôi nhớ rõ “tầng màu tím”. Tôi đứng bật dậy và chạy ra lên tầng màu tím. Chiếc xe màu trắng vẫn nằm im tại chỗ. Tôi đậu xe tầng màu tím, mà lại đi tìm xe ở tầng màu hồng, làm sao mà tìm được. Tôi vội vàng lấy xe chạy qua thăm con gái. Chiếc xe đang bon bon ngon trớn thì bị cảnh sát chặn lại.

Trước tiên cảnh sát thử rượu. Không thấy tôi có dấu hiệu uống rượu. Tôi thấy mấy tên cảnh sát thì thầm nói với nhau, sau đó trở lại hỏi tôi bằng lái xe và giấy tờ chủ quyền. Tôi đưa bằng lái, nhưng không có giấy tờ chủ quyền, vì đây là xe của con rể tôi. Tôi cố giải thích, nhưng cảnh sát không tin.

Tôi bèn móc điện thoại Mobilephone để liên lạc với con rể. Cái điện thoại chết tiệt lại hết pin, nó tit tit vài cái rồi im luôn.

Cuối cùng tôi phải theo cảnh sát về đồn. Tại đây cảnh sát cho biết: “Tôi chạy chiếc xe, bị báo là xe bị mất cắp”.

Đúng rồi khi nghe tin tôi làm mất xe, con rể tôi nó đã báo cảnh sát để đề phòng kẻ gian. Hiện tại tôi lái chiếc xe bị chủ nhân báo mất. Tôi cố gắng giải thích với cảnh sát nhưng họ vẫn im lặng.

Tôi mượn điện thoại để liên lạc với con rể, nhưng không được. Nhà tôi thì không có ai. Sốt ruột quá tôi phải gọi điện thoại cho người bạn. Người bạn nửa đêm chạy kiểm luật sư, cùng đến đồn cảnh sát bảo lãnh tôi ra về trước.

Chúng tôi quay ngược về nhà thương nơi vợ tôi đang lưu trú. Tới phòng vợ tôi ở, thấy yên lặng. Tôi chạy đi kiểm y tá, cô y tá nói đã đưa vợ tôi tới phòng sinh. Tôi hỏi hỏi theo cô y tá tới phòng sinh. Vợ tôi đã sinh xong, tất cả mẹ tròn con vuông. Tôi chạy vào phòng ôm chặt lấy vợ. Tôi hỏi các con đâu. Vợ tôi nói: Họ đem tụi nó đi tắm rửa rồi.

Tôi ngồi bên vợ chờ đợi. Khoảng nửa giờ sau, hai cô y tá mang đến hai cái bọc trắng nhỏ đặt bên cạnh vợ tôi.

Tôi và vợ tôi vội vàng mở ra. Vợ tôi la lên: “OH! NO!” rồi nàng ngất xỉu, còn tôi đứng chết trân nhìn hai đứa con không cùng màu da. Hai đứa nhỏ mặt mày nhăn nhoe đen xì đang gào khóc.

Tôi kéo cô y tá đến nói: “Are they my kids?”. Cô y tá trả lời tỉnh bơ: “Yes, they are!”. Tôi rớt người xuống cái ghế. Cái ghế gỗ bị tôi tấn xuống qua mạnh gãy ra hai mảnh, miếng dăm gỗ đâm vào móng, làm tôi đau nhói, ôm đít la lên: Á! Á!!!

Vợ tôi chưa tỉnh lại, tôi đang ôm cái móng đau, thì thêm hai cô y tá khác tay ôm hai gói bước vào.. “No No, That’s wrong!” họ đặt hai gói xuống, mở khăn che cho tôi thấy hai đứa bé “da vàng” gốc Mít. Hai cô y tá luôn miệng sorry liên tục và bỗng hai đứa bé da đen Thổ Dân lên, đi ra khỏi phòng.

Tôi hiểu ra là chuyện lộn em bé, nên tự nhiên móng hết đau. Hai đứa bé nhìn tôi nhăn mặt khóc oe! oe! Nghe tiếng khóc vợ tôi tỉnh lại, hoàn hồn như vừa trải qua cơn động đất dữ dội, cường độ 10 scale. Tôi nhìn vợ tôi, nhìn hai cô con gái, tôi mỉm cười hạnh phúc.

Tôi chợt nhớ tới con gái của tôi cũng đi sanh. Tôi vội hỏi vợ tôi, rồi mượn điện thoại để liên lạc, được biết cô con gái lớn của tôi sanh hai đứa cháu trai cũng rất kháu khỉnh.. đều mạnh khỏe.

Nhà thương cho xuất viện, chúng tôi đón taxi về nhà vào đúng ngày mừng Một Tết.

Về tới nhà, người đón chúng tôi trở về là con rể. Vợ chồng nó về trước chúng tôi khoảng nửa tiếng. Tôi dìu vợ tôi và bỗng bế hai đứa con vào trong nhà. Tiếng chó con ăng ăng sau nhà. Tôi đặt hai cô con gái bé tí lên giường, rồi vội chạy ra sau nhà. Con Mino thấy tôi gừ gừ như gọi. Tôi tiến lại, nhìn thấy Mino đang nằm giữa bầy con lúc nhúc, tôi đếm thấy vừa chẵn 4 con chó nhỏ, màu sắc rất đẹp..

Đúng thật vậy, đầu năm ấy, Chúa ban cho chúng tôi hậu hĩ và nhiều quá!..

*Tuấn Linh & Jo. Vĩnh
Mùa Xuân Mới*